

[Edel Saunte.]

ting, var der enighed mellem alle ordførerne og den daværende justitsminister om, at det var overordentligt betænkeligt at bryde med et af retsplejens hellige principper, nemlig mundtlighed, specielt hvis dette bud skulle udvikle sig til at blive permanent. Det forekommer mig, at de betænkeligheder, man dengang havde, må være stigende, efter at der nu er fremsat forslag om at forlænge lovens varighed til 1953, og at det vil være gavnligt, at man i et udvalg undersøger, om denne stigning i restancerne i højesterets-sager kun er forbigående eller, som jeg tror, et resultat af en udvikling dels af landets økonomi, dels i folks mentalitet, og derfor vil blive varig. Hvis min tro er rigtig, mener jeg, at man bør løse højesteretsproblemet ikke ved at bryde med princippet om mundtlighed, men ved andre foranstaltninger, eventuelt ved forhøjelse af grænsen for underretssager, eventuelt gennem omlægning af Højesterets arbejdsforhold. Da jeg mener, at det ikke er noget at drøfte her, vil jeg ved forhandlingernes afslutning stille forslag om, at der nedsættes et udvalg til drøftelse af problemet.

Lorentzen: Jeg skal ikke sige mange ord, for det ville stort set kun blive en repetition af det, der blev sagt, da loven af 1949 blev forelagt; det foreliggende lovforslag er jo en genganger, en fortsættelse af loven af 1949. Da der yderligere til lovforslaget er knyttet en del bemærkninger og de er kortfattede og klare, er der for mig ingen anledning til at gentage, hvad der udtrykkes i disse bemærkninger og i den højtærede ministers fremsættelsestale. Jeg hører nu, at det er tanken, at forslaget skal i udvalg, og det skal vi naturligvis ikke modsætte os. Jeg kunne for så vidt indskrænke mig til på mit partis vegne at anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse, men da det har været berørt, om denne tilstand kunne kaldes permanent eller ikke — jeg skal ikke foregribe det svar, der kan gives herpå —, skal jeg tilføje, at jeg ikke er uenig med den foregående taler i, at man næppe kommer udenom at udvide underrettens kompetence. Jeg anser det både for den letteste og den billigste fremgangsmåde.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Rasting: Også jeg kan fatte mig i al korthed under henvisning til de bemærkninger, som er gjort af de to foregående ordførere. Jeg tilsiger på mit partis vegne

en velvillig behandling af dette forslag. Jeg anerkender nødvendigheden af dets fremsættelse, og jeg kan godt tilslutte mig det forsvar, der er ført for princippet mundtlighed i retsplejen. Jeg vil derfor heller ikke modsætte mig den tanke, der er blevet fremsat om at henvise lovforslaget til behandling i et udvalg, for at dette princip kan blive drøftet.

Steen: De forhold, der begrundede de ændringer, der blev gennemført i 1949, består jo desværre endnu i dag, og det er i sig selv tilstrækkelig begrundelse for lovforslaget. Jeg kan tilsige vor medvirken til lovforslagets gennemførelse, men jeg finder det ganske naturligt, at man benytter lejligheden til gennem udvalgsbehandling nærmere at overveje og tale med hinanden om, hvorvidt det nu er en så midlertidig tilstand, som man i 1949 forudsatte. Tallene 446 i forhold til 413 tyder jo ikke på det. Jeg kan derfor, idet jeg anbefaler lovforslaget, sige, at det er med stor interesse, jeg deltager i den udvalgsforhandling, der nu er stillet i udsigt.

Niels Pedersen: Da der i forrige rigsdags-samling var enighed om at foretage ændring i lov om rettens pleje, særlig med hensyn til udvidelse af Højesteret, begrundede man det med det stigende antal sager, der lå uafgjort i Højesteret. Dette forhold er jo som oplyst forværret siden da, idet der ligger flere uafgjorte sager i Højesteret, end der gjorde dengang. Trods den ændring, man fik ifjor, overbebyrdes højesteretsdommerne, og sagerens afgørelse udskydes i en urimelig lang tid, og en retssags afgørelse bør ikke trække ud i årevis. Det kan virke meget ubehageligt for de mennesker, der er sigtet eller indviklet i en sag, i flere år at være stemplet som større eller mindre forbrydere for så måske til sidst at blive frikendt ved Højesteret. Det er ikke så nemt at blive vasket ren igen i folks omdømme.

Retsopgøret efter besættelsen, det stigende folketal i vort land og ikke mindst den forøgede lovgivning, der binder os allesammen på arme og ben, så vi næsten ikke kan røre os, uden at vi kommer til at overtræde en eller anden paragraf, hvorved vi risikerer i flere og flere tilfælde at blive sigtet for overtrædelse af loven, alt dette gør, at retssagernes antal bliver større og større. For at opnå mere retfærdige afgørelser og en langt hurtigere behandling ved Højesteret er retsforbundets rigsdagsgruppe villig til at medvirke til dette lovforslags hurtige behandling i det høje ting.